

Smrt ucouvl.

Strach a Bolest ho následovali.

A Sophii na okamžik připadalo, jako by se svět přestal točit.

Otřásla se jí podlaha pod nohama. A pak vzduch rozřízl zvuk podobný palbě z děla. Trhla sebou a ochrannitelsky se nahrbila nad Willem. Po zdi se táhla dlouhá rozevírající se prasklina. Začala padat omítka. Všechny police se roztřáslly, skleněné truhlice klouzaly a narážely jedna do druhé, řinčely, praskaly. Některé padaly a tříštily se o zem.

Nimmermehr se rozpadal. Sophie věděla, že musí vzít svoje srdce, vzít Willa a z hradu utéct. Zahodila pohrabáč. Zeď protrhla další prasklina. Z oken se vysypalo sklo. Na zem pršely střepy. Podlaha se prudce nahnula. Sophie ztratila rovnováhu, spadla a praštila se do hlavy o židli. Otřásla se z bolesti, sebrala se na nohy a vrhla se ke stolu.

Byla jen krok od něj a natahovala se pro truhlici, když ze stropu sleťel těžký kus omítky. Sophie ho viděla, ale nemohla ho zadržet.

Dopadl na skleněnou truhlici s jejím srdcem a roztříštil ji na kusy.

„Ne!“ zaječela Sophie.

Chňapla ten kus omítky a odhodila ho na podlahu. Rukama zasařtrala po svém srdci, ale bylo pozdě. Zvedla ho, ale mohla už jen stát a v zoufalství sledovat, jak se scvrkává a praská, než se rozsyvalo v leskle rubínově červený prach a propadalo jí mezi prsty.

Sophie se opřela o stůl. Z hloubi plic se jí vydralo zakvílení. Všechno přišlo vniveč. Její utrpení v rukou lovcího. Hodinové srdce, které jí vyrobili lesní mužici. Její výprava do Temného lesa. Nikdy svůj trůn zpátky nezíská. Jejím lidu budou vládnout tyrani. Arno tu zahynul. A teď to samé čeká i ji s Willem.

Bolest obešla stůl a přistoupila k ní. Sophie neucouvla. Co víc by jí ta žena mohla provést? Bolest ukázala na její hrud. „To srdce splácené z drátu dostalo přímý zásah mečem mého otce. Meč je na kusy a ty jsi pořád tady. Možná by ses takového srdce neměla chtít zbavit.“

„Ale ten hodinový stroj se zastaví. Už to bude každou chvíli. Johann mi to řekl. Tehdy tvrdil, že mi zbývá jenom měsíc života.“

Bolest se na Sophii zadívala se smutným úsměvem a řekla jí: „Možná je Johann lepší hodinář, než si sám myslí. Každé lidské srdce má vady, je samá puklina a jizva. A každé srdce jednou dotluče. To tvoje taky. Ale dnes to nebude. A dnešek je všechno, co je vám lidem dáno.“

Dotkla se krvavě skvrny na Sophiině košili. K zemi se snesla sprška karmínově červených okvětních plátků z růže. „Sbohem, Sophie. Prozatím.“

Bolest se otočila na patě ve víru černi a pak byla pryč a do vzduchu se vznesla vrána s modravě lesklým černým peřím. Přidaly se k ní další dvě, zakrákaly a zaplácaly křídly a všechny tři vylétly rozbitým oknem do měsícem ozářené noci.